

Donald Bain
Jessica Fletcher



TO JE VRAŽDA, NAPSALA

Reklama na vraždu



Copyright © 2009 Universal Studios Licensing LLLP.
Murder, She Wrote is a trademark
and copyright of Universal Studios.
Translation © Šárka Tulcová, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

This edition published by arrangement with Berkley,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu MADISON AVENUE SHOOT
(Murder, She Wrote 31)
vydaného v roce 2009 nakladatelstvím Obsidian, an
imprint of New American Library, a division of Penguin
Group (USA) Inc.,
přeložila Šárka Tulcová
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-259-1

Kapitola jedna

„Teto Jess!“

„Grady! Moc ráda tě vidím.“

Objala jsem synovce Gradyho, pak poodstoupila a pohlédla dolů. „A kdopak je ten mladý muž? Přece ne Frank. Když jsem ho viděla naposled, byl to malý kluk a od té doby uběhlo jenom půl roku.“

„Pořád jsem kluk, teto Jessico, jen už ne tak malý.“

„To tedy vážně ne,“ souhlasila jsem s úsměvem. „Přerosteš otce dřív, než se nadějem.“

„Mámě už sahám po ramena.“

„Vidím, žes pořádně vyrostl. Jen doufám, že nejsi moc velký na to, abys tetu objal.“

Frankie pokrčil rameny, ale dovolil mi, abych ho krátce sevřela v náruči a dokonce mě taky lehce stiskl.

„Do kolikáté třídy chodíš?“ zeptala jsem se, když jsem ho přidržela na délku paží a prohlížela si jeho roztomilý obličej. Zmenšená verze Gradyho, ale matčiny oči.

„Do čtvrté.“

„Už do čtvrté? Jak ten čas letí!“

„Promiň, teto Jess, ale jak vypadá tvůj kufr?“ vmísil se do hovoru Grady.

Otočila jsem se k zavazadlům, která se k nám blížila na jezdicím páse. „Hnědý tvídový s červenou stuhou na držadle. Myslím, že už ho vidím. Ano, to je on.“

Stáli jsme v davu lidí mačkajících se u pohyblivého karuselu na newyorském letišti LaGuardia. Moje letadlo startovalo v Dallasu a já přistoupila v Chicagu, kde jsem se účastnila konference. Než se vrátím do Cabot Cove, zastavila jsem se v New Yorku kvůli pár pracovním schůzkám, ale hlavně abych navštívila synovce, jeho ženu Donnu a poklad nejcennější, devítiletého vnuka Franka, pojmenovaného po mém manželovi, který zemřel spoustu let předtím, než se chlapec narodil.

„Dojdu pro něj,“ nabídl se Frank a protlačil se mezi ostatními, co čekali na zavazadla.

„Zadrž, Franku, je těžký,“ varovala jsem ho.

„Počkej na mě, parťáku,“ zavolal Grady a následoval syna.

„Mám ho, už ho držím!“ Frankie popadl držadlo, ale váha kufru ho málem strhla do davu mých spolucestujících. Grady se přes syna natáhl a povedlo se mu odvléct kufr z pásu, přičemž málem porazil muže v obřím klobouku a kovbojských botách s propracovaným tyrkysovo-černým vzorem.

„Co si, ksakru, myslíte, že děláte, chlape?“ obořil se kovboj na Gradyho. „Skoro jste mi šlápl na nohu. Máte vůbec představu, co tydle boty stojej?“ Vytáhl z kapsy červený kapesník a dal se do přešívání špičaté obuvi.

Grady se mu dlouze omlouval a dotáhl kufr k místu, kde jsem stála.

„Já bych ho sundal, tati,“ dušoval se Frank, když se šouřal za otcem.

„A nejspíš bys sejmul polovinu tamtěch lidí,“ odpověděl Grady. Obrátil se ke mně. „Teto Jess, co v tom táhneš za kamení?“

„Ále, jako obvykle,“ odvětila jsem. „Přivezla jsem pár knih pro tebe a Donnu.“ Významně jsem pohlédla na Franka. „A taky se tam třeba najde něco pro jistého čtvrtáka.“

Frankovi se rozzářily oči. „Tys dovezla dárek i pro mě?“

„Uvidíme, jestli se ti bude líbit, až ho v hotelu vybalíme.“

„Mohlas bydlet u nás, teto Jess. Frankie by ti rád přenechal svůj pokojíček.“

„Táta slíbil, že můžu spát na gauči, že jo, tati?“

„Kdepak, o tom nebudeme diskutovat,“ řekla jsem rozhodně. „Už tak jsem vás obtěžovala kvůli vyzvednutí na letišti. Jelikož už nebydlím v New Yorku, mám taky domluvenou schůzku s agentem, takže jde tak trochu i o pracovní cestu. Kromě toho to takhle bude pro všechny pohodlnější a hotel je jenom kousek od vás.“ Nechala jsem si pro sebe, že jsem usoudila – z toho, co mi Grady a Donna povídali – že jejich nový byt na Manhattanu je dost malý i pro ně, natož aby se jim tam veřela a zabírala cenné místo ještě příbuzná z venkova. A mimoto a poněkud sobecky – zkrátka už jsem se dostala do věku, kdy si cením svého soukromí a hotelový kamrlík mi přijde mnohem pohodlnější než něčí pokoj, zvláště kdybych měla vyhostit jeho právoplatného obyvatele. Reklamy v časopisech na hotel, který mi zarezervoval můj agent Matt Miller, vyzdvihovaly zejména luxusní péřové matrace a evropské povlečení. Těšila jsem se, že otestuju jejich vychloubání důkladným nočním odpočinkem, ačkoliv nic se nevyrovná spánku ve vlastní posteli.

Vyšli jsme z terminálu a vydali se do parkovacího domu, kde Grady nechal auto. Frank trval na tom, že poveze můj kufr, což jsem mu s radostí přenechala. Grady ho sledoval ostřížím zrakem pro případ, že by s ním příliš zápolil, ale Frank to zvládl výborně – jen jednou se mu převrátil – a hrdost, jež se mu zračila ve tváři, když Grady otevřel kufr

vozu, stála za všechny škrábance, které mohlo zavazadlo utrpět.

„Učím se italsky,“ informoval mě Frank ze zadního sedadla, zatímco Grady se zapojil do provozu a hledal výjezd na dálnici.

„Nepovídej. To je báječné. Naprosto souhlasím s tím, aby se i na základní škole učily jazyky.“

„Ve škole mám španělštinu, ale italsky mě učí kamarád. Jeho jméno se píše Michele, jako kdyby byl holka, ale čte se Mi-ké-le. Tak to prý vyslovují v Itálii. Žil tam spoustu let. Už umím napočítat do dvaceti. Chceš to slyšet?“

„Samozřejmě,“ přisvědčila jsem a mrkla na Gradyho, zatímco Frankie odříkával italské číslovky.

„Michele bydlí nahoře u nás v baráku,“ pokračoval Frank, hned jak došel k *venti*. „Je fajn. Musíš se s ním seznámit.“

„Moc ráda,“ ujistila jsem ho.

Grady pohlédl na hodinky. „Donna nás čeká na večeri o půl sedmé. Chceš se nejdříve zastavit v hotelu?“

„Stihneme to? Nerada bych ji nechala čekat.“

„Zrovna je špička, tak to asi bude natěsno. Ale přinejmenším tam můžeme vyložit kufr.“

„To by šlo.“

Ze zadu se ozval slabý hlásek: „Ale co můj... no... můj dárek? Jestli necháme kufr v hotelu...“

„Franku Fletchere,“ ozval se Grady přísně, „jak můžeš myslet jen na sebe? Měl by ses tetě Jess omluvit.“

„Promiň, teto Jess.“

„Ale já mu ten dárek slíbila,“ připustila jsem. „Mám nápad. Co kdybyste mě vysadili u hotelu, ty pak zajeděš zaparkovat do garáže a sejdem se u vás doma?“

„Nemusíš mu ustupovat. Frank je velký kluk a klidně počká.“

„Já vím, že by to zvládl, jenže já ne. Chci vidět, jestli se mu bude líbit, co jsem mu přivezla.“

Ze zadního sedadla zaznělo radostné zavýsknutí. Když jsem se otočila, Frank si přitiskl dlaň na ústa, ale v očích mu vesele jiskřilo.

Hotel stál v oblasti, kde se nacházely jak komerčně využívané budovy, tak obytné domy, a shlížel na Union Square, velké náměstí s parkem. Byla středa a po celé protější straně se táhly stánky farmářského trhu. Nakupující využívali slev ke konci dne, protože farmářům se nechtělo odvázet neprodané zboží zpátky domů. Veselé pruhované plátěné stříšky označovaly stánky s jablky, zeleninou, chlebem, sýry a dalšími dobrotami. Grady zahnul na Broadway a zastavil u vchodu do hotelu, přičemž se musel prosmýknout mezi dodávkami, protože na rušné ulici parkovaly už v druhé řadě.

„Jdete se ubytovat?“ Dveře u spolujezdce otevřel pohledný mladík oblečený od hlavy k patě v černém. „Prosím, pojdte rovnou dovnitř. Zavazadla vám přivezu.“

„Máme dobrý čas, takže nemusíš spěchat,“ ujistil mě Grady, když vystoupil, aby otevřel kufr auta. „Máš naši adresu a telefon?“

„Ale jistě.“

„V podstatě se nemůžeš ztratit.“

Rozesmála jsem se. „Člověk by si myslel, že jsem tu v životě nebyla,“ poškádlila jsem ho. „Kdysi jsem v New Yorku bydlela, pokud si nevzpomínáš.“ Políbila jsem ho na tvář, zamávala Frankovi, vešla do hotelu a přistoupila k žulovému recepčnímu pultu. V ocelově šedé hale představovaly jedinou barvu nakrátko zastřižené trávy v betonovém truhlíku. Hotelový vrátný mě následoval s mým kufrem a postavil jej vedle mohutného sloupu.

„Děkuji.“ S úsměvem jsem mu podala spropitné.

„Bylo mi potěšením, madam.“

Na recepci panoval čilý ruch, tak jsem se zařadila do fronty a rozhlížela se. Interiér byl jednoznačně moderní,

samé ostré hrany a stěny sahající do strmé výšky k malým světelným bodům – na deset metrů vysokém stropu vypadaly jako hvězdy. Za přepážkou stáli sami mladí zaměstnanci v módní černé, dívky s dokonalým make-upem, mladíci s ježatými lesklými bodlinami vytvořenými za pomoci štědrého množství vlasového gelu. Atmosféra odpovídala spíš stylu mého agenta než mému. Matt znal všechna místa velkoměsta držící prst na tepu doby. Ale já taky ráda zkouším nové věci a pobyt v módním newyorském hotelu může být zábava.

O deset minut později jsem se ocitla v nejmenším hotelovém pokoji, jaký jsem kdy spatřila.

Prostoru dominovala menší manželská postel pokrytá bělostným povlečením a přehozem. Na jedné straně stál čtvercový stůl, velký tak akorát, aby se na něj vešel můj laptop a možná ještě list papíru. Na opačné straně, natlačená mezi postelí a oknem, se tísnila polstrovaná židle. Lampy po obou stranách čela postele byly připevněné na zdi stejně jako telefon. V nohách postele, rovněž na zdi, se nacházela malá plochá televize. Kdybych při sledování obrazovky chtěla sedět na židli, musela bych k ní přelézt přes postel nebo riskovat, že o přístroj zavadím ramenem, když se pokusím protáhnout kolem. Na psací stůl už místo nezbylo, nevešel se dokonce ani noční stolek se zásuvkou. Místo toho ve skříni visel látkový organizér se čtyřmi přihrádkami.

Poslíček rozprostřel na postel kus látky, aby neušpínil ložní prádlo, a položil na ni můj kufr. Kam bych měla vyskládat jeho obsah nebo umístit samotné zavazadlo, budu muset důkladně promyslet. Když se spropitným v dlani poslíček odešel, prozkoumala jsem zbytek pokoje – ne že by toho zbývalo moc. Miniaturní koupelna měla pod zrcadlem skleněnou poličku, na niž se daly uložit aspoň některé toaletní potřeby. Ostatní ponechám v cestovní kosmetické

taštičce z černého nylonu, kterou zavěším na háček na zadní straně koupelnových dveří.

V úzké skříni jsem našla pět věšáků, což zcela naplnilo její kapacitu, protože se tu kromě látkového organizéru ukrývalo i žehlicí prkno – důkaz čirého optimismu. Vážně si neumím představit, kde by se v maličké místnosti dalo rozložit.

Vybalila jsem pár věcí, které budu zřejmě potřebovat následující dva dny, kufr jsem zasunula pod postel – jediné vhodné místo, kde o něj nezakopnu – knihy pro synovce a jeho ženu jsem strčila do tašky na rameno zároveň s dárkem pro Franka a opustila pokoj.

K budově, v níž se nacházel Gradyho a Donnin byt, jsem to měla necelé dva bloky a zbývalo mi ještě dost času. Prošla jsem přes Broadway a bloumala mezi stánky, kde ještě měli farmáři otevřeno. Přijala jsem malý kelímek moštu na ochutnání. Než zboží zabalili, koupila jsem půltuctu sladkokyselých červených jablek pro své hostitele, u vedlejšího stánku jsem pořídila sklenici medu z lučních květů od včelaře z Maine, který, jak jsem zjistila, bydlí jen patnáct kilometrů od Cabot Cove.

„Těžko uvěřit, že jsem musela přijet do New Yorku, abych objevila váš med.“

„Jezdíme sem každý podzim na všechny farmářské trhy, co se ve městě konají,“ prozradil mi. „Zůstáváme zhruba dva týdny, než všechno prodáme. Se ženou bydlíme v karavanu, parkujeme ve West Side.“

„A zbyde vám nějaký med i pro nás v Maine?“

„Ale jistě,“ odpověděl se smíchem. „Před odjezdem jsme poslali několik beden do Charlese.“ Obchodní dům Charles patří k oblíbeným orientačním bodům v Cabot Cove.

„To je dobře. Tuhle sklenici věnuju příbuzným ve městě,“ vysvětlila jsem a obdivovala ručně popsaný štítek a károvanou látku přichycenou kolem víčka kouskem lýkového

provázku. „A jen co se vrátím domů, tak si určitě koupím jednu i pro sebe.“

„Až tam půjdete, pozdravujte ode mě Davida a Jima.“ Myslel tím bratry, kteří obchod Charles vlastní. „Že je zdraví Hollister.“

„Ráda jim to vyřídím, pane Hollistere.“

Když jsem dorazila k Donně a Gradymu, Frankie mě čekal na schodech před domem. „Můžu ti s něčím pomoci, teto?“ nabídl se a zvědavě okukoval moje balíčky.

„Vem třeba jablka.“

„Tak jo.“

Natáhl ruku a stiskl tlačítko zvonku na panelu vchodu. Když se ozvalo zabzučení, zatlačil do dveří a přidržel mi je. Byt se nachází v přízemí, na konci chodby za poštovními schránkami a výtahem. Frank poskakoval přede mnou a pohupoval sáčkem s jablky, a já trnula a v duchu se modlila, aby tenký igelit nepraskl dřív, než dojdeme do kuchyně.

„Teto Jessico, jak ráda tě zase vidím,“ zvolala Donna, objala mě a odebrala mi zbývající tašky. „Franku, prosím tě, polož to v kuchyni na linku a běž si umýt ruce.“

„Tak jsi k nám trefila,“ konstatoval Grady a pomohl mi z kabátu.

„Samozřejmě, ovšem sypala jsem cestou drobký chleba, abych trefila zpátky do hotelu,“ řekla jsem se smíchem.

„Kristepane, Grady, vždyť tady ještě nedávno bydlela,“ namítla Donna. „Tak rychle se přece člověk nepřestane orientovat.“

„No jo, já vím, ale přece jen žije už nějakou dobu v Maine... A vůbec, jen jsem si z vás utahoval.“

„Teto Jessico, jestli sis značila cestu chlebovými drobký, tak ti je stejně sezobou holubi,“ zavolal Frank z kuchyně, kde rovnal jablka do mísy.

Všichni jsme se rozesmáli. „Nepochybuji, že máš pravdu,“ přisvědčila jsem.

„Mladý muži, máš čisté ruce?“ zeptal se Grady.

Frank zvedl dlaně a prohlédl si je. „Asi jo.“

Donna ukázala směrem ke koupelně. „Umýt, a šupem.“

Chlapec se rozběhl. Donna zkoumavě pohlédla na Gradyho. „Proč vůbec neodmlouvá?“

„Ví, že mu teta Jess přivezla dárek.“

Vytáhla jsem krabičku zabalenou ve stříbrném papíru, převázanou červenou stužkou.

„Ach tak. Nevadilo by ti, když si ho rozbálí až po večeři?“ požádala Donna. „Chtěla bych, aby se choval vzorně i během jídla.“

„Souhlasím se vším, co navrhuješ.“

Položila jsem dárek na kulatý jídelní stůl vedle Frankova místa, aby ho měl pořád na očích a pamatoval na slušné chování, a rozhlédla jsem se po místnosti. Stůl stál u kuchyňské linky, jejíž zadní stěnu Grady s Donnou vymalovali teplou světle žlutou barvou. Rozložení odpovídalo typickému městskému bytu: nevelká pracovní deska, ale zato se sem vešla i slušná lednice a sporák. K jídelnímu koutu přiléhal z druhé strany obývací pokoj se dvěma okny, mezi nimiž trůnila květovaná pohovka a kůží potažený konferenční stolek. U zdi naproti knihovně, která sahala od země až ke stropu, stálo pohodlně vyhlížející křeslo. Police knihovny zaplňovalo kromě knih – některé byly moje – i množství suvenýrů z cest a rámečky s rodinnými fotografiemi, zejména Franka jako miminka, ale také svatební portrét a dokonce i jedna společná fotka nás tří. Na nic dalšího už v pokoji místo nezbylo, ale na zdech visely vkusné reprodukcce a místnost působila vesele a útulně.

„Máte to tu moc hezké,“ prohodila jsem.

„Je to malé, ale nám se tu líbí,“ pousmála se Donna. „Grady to má blízko do práce a Frank do školy a o víkendu se tu pořád něco děje.“

I já si myslím, že žít v New Yorku je vzrušující. „Taky jsem si to užívala, když jsem tu bydlela, a čas od času mi ruch velkoměsta chybí. Ale zjistila jsem, že jsem nejšťastnější doma v Cabot Cove.“

„A do New Yorku můžeš kdykoliv přijet na návštěvu,“ dodala Donna, zatímco servírovala salát.

Frankie se během jídla choval naprosto způsobně, ačkoli neodolal a párkrát se dotkl červené mašle na dárku, ale rychle ruku stáhl, jakmile se na něj Grady přísně zadíval.

„Jak ti to jde v nové práci?“ nadhodila jsem při dezertu – Donna upekla vynikající obrácený hruškový koláč.

„Zatím je to v pohodě,“ ujistil mě Grady. Nedávno začal pracovat pro firmu, která se stará o mzdové účetnictví reklamních agentur. „Vypadá to docela logicky. Carl, to je můj šéf, mě zaškoluje ohledně odborových požadavků, srážek na penzijní a zdravotní pojištění a tak. Běžné účetnictví zvládám. Hlavně jsem se musel seznámit se specifiky branže, a myslím, že jsem to pochopil. Mám na starosti asi deset produkčních společností, s kterými pracuju napřímo. Jednou je Eye Screen. Patří k největším hráčům v oboru. Znáš ji?“

„Ne,“ přiznala jsem, „ale nejspíš neznám žádnou společnost, co natáčí reklamní spoty – vlastně ani jména filmových společností.“

„Zrovna příští týden se točí nová reklama a Grady vezme na natáčení i Franka,“ prozradila Donna.

Grady se ušklíbl. „Akorát jsem řekl, že o tom budu uvažovat.“

„Super!“ vykřikl Frank. „A můžu i hrát?“

„Ne!“ zvolali oba rodiče sborově.

„Ty pěkně slíbíš, že budeš tichý jako myška,“ zdůraznila Donna.

„Jestli ne, tak nás vykopnou a mně to zkazí jméno,“ dodal Grady. Pohlédl na Donnu. „Vážně si nejsem jistý, jestli bych

ho měl brát s sebou, když sám budu na natáčení poprvé. Možná nejdřív omrknu, jak to tam chodí, a až pak může jít taky.“

„Jenže už jsi mu to slíbil.“

„No fakt, tati. Budu hodný. Umím být jako myška.“ Frankie zatřepal prsty před nosem a tichounce zapištěl.

Grady se na syna láskyplně usmál. „Jen si dělej legraci, parťáku.“

„Na co ta reklama bude?“ zajímala jsem se.

Grady se chvilku ošival, než odpověděl: „Na mezinárodní kreditní kartu Permezzo.“

„Když cestuju do zahraničí, taky ji používám. Mají výborné zákaznické centrum.“

„Chtějí rozšířit povědomí ve Státech, takže se chystá velká reklamní kampaň. Agentura zadala Eye Screenu výrobu několika reklamních spotů. Kartu Permezzo budou vychvalovat celebrity. Však víš, lidi z televize a známé osobnosti.“

„Kdo, tati? Znáš někoho?“

Grady pokrčil rameny. „Například Anne Tripperová a Stella Bedfordová.“

„O těch jsem nikdy neslyšel,“ prohlásil Frank s neskrývaným zklamáním.

„Tripperovou jsem viděla v televizi,“ ozvala jsem se. „Píše reportáže, vždycky nějaké skandální odhalení, že? Ale Bedfordovou si nevybavuju, i když jméno mi zní povědomě.“

„Určitě ji znáš, teto,“ vložila se do hovoru Donna. „Má pořad o vaření, specializuje se na grilování. A vždycky nosí lacláče.“

„No jasně, vím, koho myslíš. Její pořad jsem asi nikdy neviděla, ale napsala kuchařku.“

„Dokonce několik,“ opravil mě Grady.

„Na obálce je její fotka,“ konstatovala jsem, „v lacláčích a slaměném klobouku.“

„To je ona,“ přikývla Donna. „Má –“

„To není opravdická celebrita,“ přerušil ji Frank. „Měli by tam mít nějakou rockovou kapelu. Klidně bych jim mohl vyjmenovat některé moje oblíbené. Co třeba *Five for Fighting* nebo –?“

„Neskákej mi do řeči, zlato,“ napomenula ho Donna.

„Taky zaangažovali Lance Seversona,“ ozval se Grady. „Uvádí show *Je to ve hvězdách*.“

„Ten mystik?“

„Ano. Znáš ho?“

„Jednou jsme se setkali na nějaké besedě. Zajímavý člověk.“

„Chceš říct, že je cvok.“

„Grady!“ Donna se zamračila a trhla hlavou směrem k Frankovi.

„Ale mamí, někteří lidi jsou cvoci, no ne?“

„Takhle se o lidech nemluví, Franku,“ vysvětlovala Donna, položila ruku na jeho a odtáhla ji od rozvázané mašle. „Říká se, že mají neobvyklé názory.“

Grady potlačoval smích.

„Celebrity by každopádně mohly k Permezzu přitáhnout pozornost,“ změnila jsem téma.

„Určitě by rádi využili někoho jako ty, teto Jess.“

„Mě?“

„Jsi slavná spisovatelka. Víím jistě, že by tě vzali. Asi bych to mohl zařídit.“

„Kdepak, Grady, ale děkuji za důvěru.“

„Ne, vážně, teto Jess. Určitě by měli radost, kdybys jim dělala reklamu. Zmínil jsem se o tobě Danu Howersteinovi, to je producent. Zrovna u toho byla i jedna paní z reklamky a oba to nadchlo.“

„Grady.“ Donna se na něj opět zamračila. „Doufám, žeš jim neslíbil, že se teta Jessica objeví v reklamě?“

„Nic jsem nesliboval.“ Grady zvedl ruce v obranném gestu. „Vážně ne. Jen jsem... prostě řekl jsem, že se zeptám. Teta Jess je mnohem větší hvězda než ti, co sehnali.“

„Paráda! Můžu se koukat, jak budeš tu reklamu natáčet?“
 „Já se v žádné reklamě neobjevím,“ odpověděla jsem Frankovi s úsměvem. Neušlo mi, že Grady se tváří nešťastně, proto jsem dodala: „Můžeme to probrat později. Teď je vhodná chvíle rozbalit dárek.“

Frank popadl stříbrný balíček a roztrhl papír.

„Opatrně, chlapče,“ krotil ho Grady a položil synovi ruku na rameno. „Co kdyby šlo o něco křehkého. Tak nespěchej, ať to nerozbiješ.“

Donna se usmála, založila si ruce na prsou a sledovala Franka, který se nyní pomalu snažil rozvázat uzal na mašli a vzrušeným pohledem těkal z rodičů na mě a zase na krabičku. Než jsem dárek koupila, poradila jsem se s Donnou a Gradym. Chtěla jsem se ujistit, že s tím budou souhlasit, a také jestli si myslí, že je Frank dost starý na to, aby nesl zodpovědnost za věc, co není stavěná na hrubé zacházení.

„To je iPod! Tys mi koupila iPod!“ Frankie se vrtěl na židli a smál se na celé kolo. „Vždycky jsem si ho přál. Michele ho má a poslouchá ho pořád. Je to jeho poklad.“

Grady si odkašlal. „A co řekneš tetě Jessice?“

Frank vyskočil ze židle, přešel ke mně a s iPodem přitištěným na prsa vážně pronesl: „Děkuju ti, teto Jessico. Tohle jsem si přál úplně nejvíc na celém světě.“

„Vypadá to, že jsem měla při výběru šťastnou ruku. Těší mě, že z něj máš radost.“

„Hned si stáhnou nějakou muziku. Smím, tati?“

„Nejdřív si raději přečteme návod.“

„Já to umím. Michele mi ukázal, jak se to dělá.“

„Přesto si přečteme ten návod.“

„Tak se do toho pusťte spolu,“ vybídla je Donna a vstala.

„To bude nejlepší,“ souhlasila jsem. „My mezitím uklidíme nádoby.“

„Ty se ničeho ani nedotkneš,“ brzdila mě Donna. „Jsi na návštěvě. A v kuchyni je stejně s bídou místo pro jednoho.“

„Na návštěvu si můžu hrát příště,“ oponovala jsem, vzala jsem ze stolu svůj dezertní talířek a odnesla ho do dřezu.
 „Budeš umývat a já utírat, co ty na to?“

Za chvíli jsme měly kuchyň čistou a nádobí uklizené. Zrovna jsem skládala utěrku, když se Frank vrátil do obývacího pokoje s pusou od ucha k uchu.

„Skočím nahoru ukázat iPod Michelovi. Mluvil jsem s ním a jeho mamka souhlasila.“

„Ale jen na chvílku, partáku. Teta Jessica přijela z velké dálky, aby tě viděla. Přece nebudeš nezdvořilý.“

„Za chvílku jsme zpátky. Jenom ukážu Michelovi, jaký jsem od tebe dostal suprový dárek. Teď můžeme tancovat oba. Má nahraného „Supermana“ a já si ho taky stáhnu.“

„Není to film?“ zeptala jsem se.

„Taky písnička.“

„On vážně ví, jak tam dostat muziku,“ konstatoval Grady a zavrtěl hlavou. „Děcka a technologie. Chápe mnohem rychleji než já.“

„Pozdravuj ode mě Mary,“ zavolala Donna za Gradym, když s Frankem vycházeli ze dveří. My jsme se usadily na pohovce.

„Zdá se, že je z toho Michela nadšený,“ poznamenala jsem.

„Jsou dobří kamarádi,“ souhlasila Donna.

„Chodí s Frankem do školy?“

„Ne. Michelovi je šestnáct.“

„Šestnáct? To je docela velký věkový rozdíl.“

„Michele má Downův syndrom. Trochu špatně mluví – navíc je jeho rodnou řečí italština – ale dělá velké pokroky. Seznámili se v prádelně, když jsme já a jeho matka Mary šly prát. Okamžitě si porozuměli. Nejdřív jsem si říkala, že Frankovi lichotí, když se s ním kamarádí starší kluk. A Michele byl vděčný za přítele, který ho bere takového, jaký je. Pak zjistili, že mají rádi stejnou hudbu. A mají stejný smysl pro humor. Michele je docela šprýmař.“

„To je dobrý základ přátelství. Jsem hrdá, že se Frankie stal jeho kamarádem. Dost to o něm vypovídá.“

„Frank je velkorysý a otevřený kluk a Michele zrovna tak.“

„Dobře jste syna vychovali.“

Donna se rozesmála. „To mi zkus namluvit, když se někdy nechce oblékat do školy. Jako kdybych mu trhala zuby. Myslím, že ve zdržování Franka nikdo nepřekoná.“

„Možná to tak dělají všichni malí kluci. Pamatuju si, že Grady vždycky odkládal psaní domácích úkolů až na poslední vteřinu.“ Při té vzpomínce jsem se usmála. „Dal člověku zabrat. Vždycky se nadchl pro něco nového. Zdá se mi, že tohle mu zůstalo.“

Donna mi pohlédla do očí. „Omlouvám se, teto.“

„Za co?“

„Nevěděla jsem, že Grady doufá, že budeš účinkovat v reklamním spotu.“

„Nic se nestalo.“ Mávla jsem rukou. „Stejně mě vždycky zajímalo, jak se reklama dělá, přesto si nejsem jistá, že se chci vídat na obrazovce.“

„Proč ne? Máš krásnou tvář.“

„Jsi zlatíčko. Popovídáme si o tom později, třeba až Frank půjde spát a Grady mi prozradí, co řekl tomu producentovi.“

Měla jsem pocit, že Grady mu slíbil, že se mě pokusí přesvědčit, ať tu reklamu vezmu. Už jako kluk byl dost impulzivní a právě jeho klukovské nadšení ho nejednou dostalo do potíží. Na jednu stranu to byla jeho nejroztomilejší vlastnost, ale dokázal tím jít na nervy. Kolikrát už jsem ho musela zachraňovat před následky, když se horlivě snažil každému zavděčit? Víckrát, než dokážu spočítat. Musím si to celé rozmyslet. Potřebuje Grady zase vytáhnout z bryndy? Doufala jsem, že ne, ale vnitřní hlas mi napovídal, že nejspíš ano.

Kapitola dvě

„Podle mě je to skvělý nápad.“

„Vážně?“

„Rozhodně! V dubnu ti vychází nová knížka a určitě jí prospěje, když budeš víc na očích. Zrovna před pár dny jsem mluvil s Vaughanem Buckleyem.“ Vaughan byl můj dlouholetý vydavatel. „Říkal, že přiškrtní výdaje za reklamu, jako většina nakladatelů. Což ovlivní hlavně zavedené autory, jako jsi ty. Víš, jak to chodí – tvoje knihy se vydávají a dobře prodávají díky tomu, že už máš širokou základnu nadšených čtenářů, takže u takových titulů nemusí nakladatel tolik utrácet za reklamu. Ale když se objevíš v celonárodním vysílání, tvoje prodeje nejspíš ještě výrazně vzrostou. Diváci tě budou vídat pěkně z blízka na milionech televizních obrazovek po celé Americe. Myslím, že vystoupení v reklamním spotu je hodně dobrý tah, Jess. Neměla bys jen tak zahodit.“

„Ale reklama se týká kreditky, ne mých knih.“

„Jde o to být vidět, Jessico. Lidi si zapamatují tvé jméno. Třeba už se pak nebudeš muset plahočit na turné.“

„Ale mně nevadí jezdit propagovat novou knihu, Matte. Ráda se setkávám se čtenáři.“

„Však můžeš jet i na turné.“

Matt Miller seděl proti mně v City Bakery, populární kavárně, lahůdkové pekárně a salátovém baru poblíž mého hotelu a v přízemí kancelářské budovy, kde taky můj agent sídlil. Ustrkl kapučíno a pohlédl na mě přes okraj hrnku.

„Asi máš pravdu,“ připustila jsem.

Upřímně mě dost překvapilo, jak Matt horoval pro mou účast na natáčení reklamy pro Permezzo. Připadalo mi to až podezřelé. Nikdy dřív mi nenavrhl, abych něco takového dělala, i když se nabízely různé příležitosti, které jsem běžně odmítala.

Taky se choval podivně, když jsem šla k němu do kanceláře. Čekal na mě u výtahu, a sotva se otevřely dveře, hned mě natlačil zpátky a ani mě nenechal pozdravit jeho recepční Paulette. Zavolal na ni přes rameno: „Řekni, že se jí ozvu.“ Přistoupil ke mně do kabiny a zmáčkl tlačítko do přízemí. „Potřebuju malou kofeinovou vzpruhu, ať můžu odpoledne fungovat,“ prohodil.

„A nechceš si vzít sako? Venku je chladno.“

„Né. Jdeme jen do vedlejšího vchodu.“

Teď když jsme seděli u stolku v City Bakery, pochutnávala jsem si na jejich vyhlášené horké čokoládě a pozorovala svého agenta. Vždycky byl perfektně oblečený, dnes na sobě měl na míru šitou růžovomodrou proužkovanou košili s vyšitými iniciálami na manžetách, hedvábnou kravatu v barvě námořnické modři a šle s miniaturním růžovým a červeným kárečkem. Sako nechal v kanceláři.

„Dobrá,“ spustila jsem, „co bych ještě měla vědět?“

„Nechápu, na co narážíš,“ bránil se a vykulil oči, aby vypadal jako nevinnost sama.

„No tak, Matte. Známe se moc dobře na to, abychom si hráli na schovávanou. Neříkáš mi všechno a já do tebe nepřestanu rýt, dokud to z tebe nedostanu.“

„To jsem vážně tak průhledný?“

„Ano.“

„Tak jo, paní detektivko Fletcherová, ať je po tvém.“ Naklonil se přes stůl a trochu ztišil hlas. „Zastupuju novou klientku. Vlastně volala, zrovna když jsi přišla.“

„Tak proč jsi s ní nechtěl mluvit?“

„Vždyť jsem byl domluvený na kafe s tebou. A taky nechci, aby to vypadalo, že se mi může dovolat kdykoli.“ Zasmál se. „Ty jsi nejspíš jediná, Jessico, kdo mi nevolá každý den, protože si chce jen pokecat.“

„Nám spisovatelům bývá občas smutno,“ podotkla jsem. „Psaní je osamělá profese.“

„To já pochopitelně vím, ale přece nemůžu strávit celý den tím, že budu někoho po telefonu vodit za ručičku.“

Zvedla jsem obočí a zeptala se: „A je ta klientka tajná?“

„Už ne, alespoň před tebou to tajit nemusím. Ale slib mi, že se o tom nikomu nezmíníš. Ještě jsem nic neoznámil veřejně.“

„A co jsi neoznámil?“

„Že budu zastupovat Anne Tripperovou.“

„Anne Tripperová? Ona je další celebrita v té reklamě na Permezzo. Tos taky zařídil ty?“

Zavrtěl hlavou. „Kdepak, ale poradil jsem jí, ať tu nabídku přijme. Byl bych štěstím bez sebe, kdybych mohl mít u Permezza všechny svoje klienty. Je to skvělý způsob, jak přitáhnout pozornost, aniž to vypadá, že svoje knihy někomu vnucuješ. Záměrné umístění produktu, Jessico. Zviditelnění značky. Nabízíš zákazníkovi jednu věc a zároveň ho vedeš ještě dalším směrem.“

„To mi přijde trochu záludné.“

„Jedná se jen o chytrý marketingový tah. Takhle to dneska prostě chodí.“

„Ale vždyť je to jenom televizní reklama na kreditní kartu,“ protestovala jsem.

„Vůbec nejde jen o to,“ namítl. „Je to celostátní reklamní kampaň v různých médiích. Časopisy, billboardy, rádio,

internet. Permezzo spoty umístí na své webové stránky spolu s profilem účinkujících celebrit a s odkazem, kde se o nich můžeš dozvědět něco víc.“ Předklonil se, aby zdůraznil: „Jako například jaké knihy napsali.“ Znovu se posadil rovně. „Vyvíjejí i počítačovou hru o cestování. Mluví se dokonce i o reality show. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby to reklamní video dali i na YouTube, aby si ho tvoji příznivci mohli stáhnout. Určitě dáme odkaz i na tvoje webovky.“

„Na *moje* webovky?“

„Samozřejmě.“

„Ale *moje* stránky slouží ke komunikaci se čtenáři, ne k propagaci mých knížek a už vůbec ne k reklamě na Permezzo.“

„Nejde o reklamu na Permezzo, teda pokud to vysloveně nebudeš chtít. Je to jen odkaz na něco, čeho se účastníš. V tom spočívá ta krása. Je to celé o tobě.“

„A o reklamě.“

„Ano, ale hvězdou reklamy jsi ty. Takové věci se dnes dělají denně.“

Vzdychla jsem a odtáhla se od stolu. „Zdá se to mnohem složitější, než jsem čekala. Myslela jsem si, že zkrátka helpnu Gradymu, ale ani ve snu mě nenapadlo, k čemu všemu se zavazuju.“

„Vítej v novém světě, Jessico. Jsem jednoznačně přesvědčený, že tahle propagace znamená pro tebe přínos.“

„A co pro Anne Tripperovou?“

„Ta už se upsala. I jí to prospěje. Její knihy se prodávají slušně, i když v žádném případě nedosahuje tvé slávy, ale myslím, že to se změní. Mám tušení, že její nová kniha bude trháč. Jestli dnes někdo v Americe Tripperovou nezná, jakmile ta knížka vyjde, tak ji budou znát všichni.“

„Hm, dost odvážné tvrzení. O čem ta kniha je?“

„To ti nepovím. Ne že bych ti nedůvěřoval, ale... prostě to nevím. Předpokládám, že půjde zase o odhalení nějakých

nekalých praktik v průmyslové výrobě – už psala o jaderné energii, polotovarech a hračkách – ale zatím nechce odkrýt karty. Já jenom tuším, že se určitě najde pár lidí, co nebudou mít radost, až se ten titul dostane na žebříčky bestsellerů. Anne tvrdí, že vydolovala špínu na nějaký velký esa.“

„Těším se, až si to přečtu,“ přiznala jsem a ve skrytu duše mě udivovalo, proč Matt ochotně vzal zastupování knihy, jejíž obsah se drží pod pokličkou.

„Až přijdeme nahoru, řekni Paulette, ať si poznačí do diáře, že ti má poslat výtisk ještě před vydáním.“

Seděla jsem v Mattově pracovně a listovala posledním výtiskem *Publisher's Weekly*, zatímco telefonoval s Anne Tripperovou.

„Takže,“ řekla jsem, když hovor skončil, „co kdybychom se pobavili o tom, proč jsem původně přijela.“

„Jistě, tvoje nová kniha. Vidím to tak...“

O tři čtvrtě hodiny později jsem vyšla z Mattovy kanceláře a zamířila do hotelu, odkud jsem zavolala Gradymu do jeho nové práce.

„Myslíš to vážně, teto Jess?“ zajíkal se nadšením. „Chceš se sejít s kreativní ředitelkou, která má na starosti reklamu pro Permezzo?“

„Chci si s ní jenom promluvit,“ upřesnila jsem. „K ničemu se nezavazuju, doufám, že si rozumíme.“

„Teto Jess, bude se ti líbit. Je chytrá a rázná, svou práci má v malíčku.“

„Věřím, že je taková, jak říkáš, a mnohem lepší. Jen si nejsem jistá, jestli se cítím na to, abych dělala reklamu nějaké kreditní kartě, ale jsem ochotná si vyslechnout podrobnosti.“

„Děkuju, teto Jess. Nebudeš litovat, slibuju. Frank bude u vytržení, až mu to povím.“

„Grady, zase předbíháš.“

„Já vím, promiň. Někdy se nechám unést.“

Usmála jsem se. „Někdy“ bylo velmi slabé slovo.

„Zavolám ti, jakmile domluví schůzku,“ slíbil. „Jen počkej, až to řeknu Carlovi. Tímhle si u šéfů udělám oko. Jsi úžasná, teto Jess.“

A sakra, pomyslela jsem si, když jsem zavěsila a usedla na kraj postele v titěrném hotelovém pokoji. Do čeho jsem se to navezla?

Kapitola tři

„Paní Fletcherová? Mluvily jsme spolu po telefonu. Jmenuji se Betsy Archibaldová, pracuji pro Mindbenders. Jsme agentura pro Permezzo. Těší mě, že jste mohla dnes přijít. Všichni máme z vaší účasti radost.“ Místo potřesení rukou mi drobná zrzka nabídla vizitku.

„Mě také těší,“ odpověděla jsem, prohlédla si vizitku a schovala ji do kabelky.

„A kdo jste vy?“ obrátila se na Gradyho.

Přiskočil k ní s napřaženou paží. „Grady Fletcher, Betsy. Dan Howerstein nás minulý týden představil. Shodou okolností jsem byl v produkční kanceláři Eye Screen, když jste vedli předvýrobní jednání. Vzpomínáte si?“

Betsy si významně změřila Gradyho ruku a oznámila: „Nepodávám nikomu ruku, a pokud už jsme se setkali, tak byste to měl vědět.“ Otočila se. „Pojďte, prosím, za mnou. Ostatní osobnosti už jsou tady.“

Grady se podíval na svou dlaň, trochu neohrabaně si ji otřel o bok saka a pak pokynul mým směrem. „Až po tobě, teto, Jess,“ vybídl mě s nuceným úsměvem.

Betsy přivolala výtah. Než přijel, ozvala se nějaká melodie. Rozhlížela jsem se, odkud, ale Betsy povzdechla: „To je moje.“ Vytáhla z kapsy mobil a zamžourala na displej.

„Doufám, že už jsi na cestě,“ vyhrkla na volajícího bez pozdravu. „Schůzka začíná každou chvíli.“ Následovala pauza. „Dobře víš, že ti nemůžu zaplatit, dokud nedostanu peníze od klienta. Hele, teď se o tom nebudu bavit. Probereme to večer. Můžeš mě pozvat na večeři.“ Následovala další odmlka, pak pokrčila rameny. „Tak zatím.“

Když se dveře výtahu otevřely, nastoupili jsme. Stáli jsme mlčky, zatímco se postupně osvětlovaly číslice jedna dva a tři, což mi poskytlo příležitost prohlédnout si kreativní šéfku agentury. Odhadovala jsem, že se blíží čtyřicítce, ačkoli díky drobné postavě mohla být mylně pokládána za dost mladší, zvláště kdyby na sobě neměla černé lodičky z lakované kůže s otevřeným palcem a desetacentimetrovým podpatkem. I s přidanými centimetry byla zhruba o hlavu menší než já. Její elegantní oblečení však vůbec neodpovídalo mým představám o firemních pravidlech oblékání. Černé harémové kalhoty s indickým šátkem v pase sladila se zářivě s modrým úpletovým topem s odhaleným ramenem; díky tomu se ukázala pihovatá pleť dokazující, že Betsy je přirozená zrzka, i když možná ne až tak zářivě měděná, jaká se blýskala na vlnitých pramenech, jež jí lemovaly tvář. Když výtah zastavil ve třetím patře, Betsy před námi rázovala dlouhými kroky a vlnila boky jako zmenšená verze modelky na přehlídkovém mole. Můj pohled přilákala rudá barva jejích podrážek. *Jak v takových botách vůbec dokáže chodit?* pomyslela jsem si. Taky jsem svého času trpěla pro krásu a módu, ale riskovat, že si na nemožně vysokých podpatcích vymknu kotník, k mým obětem nepatřilo.

Betsy nás prováděla prostornou podkrovní kanceláří, kterou na obou koncích rámovala vysoká okna. Veškeré rozvody a potrubí zůstalo viditelné pod stropem a bylo vyvedeno v jasných pestrých barvách – ostře růžové, žluté, oranžové, reflexní zelené a sytě tyrkysové. Všechno ostatní v místnosti bylo černobílé. Shluky osmi nebo deseti bílých

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy To je vražda, napsala -
Reklama na vraždu.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.